

Málar fólk

— Í Føroyum er tað torført at mála nakað annað enn náttúruna, tí hon hevur so sterka ávirk-an. Í Danmark máli eg fyri tað mesta fólk

Øssur Johannesen er 21 ára gamal og úr Runavík. Í løtuni gongur hann á Myndaskúlanum í Keypmannahavn.

Øssur hevur fleiri ferðir verið við á framsýning í Føroyum — bæði í Runavík og í Havn.

Myndirnar hjá honum hava fyri tað mesta verið naturalistiskar, men nú er hann við at broyta stílin.

Myndirnar eru eitt sindur abstraktar, og tað eru litirnir, sum hugtaka hann mest.

— Eg haldi, at heystið í Keypmannahavn er

vakurt og nýti eg hesar gyltu brúnu og gulu litirnar, sigur hann.

Skitsur

Øssur sigur, at tá hann er í Føroyum, málar hann sum oftast náttúruna.

— Náttúran hevur so sterka ávirkan, at tú næstan ikki sleppur undan at mála hana. Men tá eg eri í Keypmannahavn er tað fólk, sum er í fokus, sigur hann.

Á framsýningini hevur Øssur bæði pastellir, málningar og teikningar.

Flestu myndirnar, eru

skitsur av fólk, sum hann hevur gjørt í Keypmannahavn.

Skúlatroyttur

Næsta summer er Øssur liðugur á Myndaskúlanum, og hvaðani leiðin síðan gongur, veit hann ikki rættuliga enn.

— Í løtuni eri eg eitt sindur troyttur av at ganga í skúla. Men eg havi eisini havt ætlanir at søkja inn á Kunstakademiið. Um eg geri tað, veit eg ikki rættuliga enn.

Ljós og hav

— Mínir málningar eru ofta ein innari mynd av havinum. Havið er livandi og hvíli seg ongan-tíð. Tað ger manniskjan heldur ikki, sigur Anker Mortensen úr Havn

Ljós og hav

— Mínir málningar eru ofta ein innari mynd av havinum. Havið er livandi og hvíli seg ongan-tíð. Tað ger manniskjan heldur ikki, sigur Anker Mortensen úr Havn.

Anker Mortensen er 30 ára gamal, og hetta er fyrstu ferð, at hann er við á eini so stórar framsýning í Føroyum. Um kvöldarnar arbeiðir hann sum operatørur í Sjonleikarhúsinum, og um dagin málar hann heima hjá sær sjálvum. Anker hevur búið í Keypmannahavn í nøkur ár, og har hevur hann havt fleiri framsýningar.

Málningarnir hjá Anker eru abstraktir, og fleiri av teimum eru ein mynd av tí innara havinum. Tað, sum rørist í okkum sjálvum. Litirnir eru ofta hvítir — ein litur sum boðar frá um vonir, sigur hann.

Í Polen

Umframt at hava verið á Kunstskúlanum í Holbæk, hevur Anker eisini gingið eitt ár á Kunstakademiið í Poznań í Polen.

— Tað var av tilvild, at eg hoyrði um henda skúlan og helt tað vera spennandi at royna. Fyri tað mesta fekkst eg við at tekna modellir. Sjálvandi var tað ein forðing, at eg ikki dugdi polskt, men hóast máltrupulleikarnar

fekk eg heilt fitt burtúr, sigur hann.

— Eg hevði ein lærara, sum kom á skúlan einaferð um vikuna og gav kritikk. Onkur lærari dugdi sjálvandi eitt sindur av enskum, men fyri tað mesta noyddist eg at klára meg sjálván.

Egið útrykk

Anker sigur, at tað var ógvuliga spennandi at vera í Polen, men skuldi hann farið uttanlands á

skúla einaferð afturat, so hevði hann valt eitt land hvar málið ikki var ein forðing.

— Tað er spennandi at ganga í skúla, og tú lærir nógv. Men tað týðningar-mesta er hóast alt, at tú varðveitir titt egna útrykk, og ikki letur teg ávirka so nógv av øðrum.

— Og hetta kanst tú best við at mála og læra av tær sjálvum, sigur hann.

Sterkur symbolikkur

— Tá eg var 14 ára gamal, fekk eg eitt lørift í jólagávu, og síðani tá havi eg málað. Onkuntíð kann ganga long tíð ímillum, men eg trívi altíð aftur í penslarnar

— Tá eg var 14 ára gamal, fekk eg eitt lørift í jólagávu, og síðani tá havi eg málað. Onkuntíð kann ganga long tíð ímillum, men eg trívi altíð aftur í penslarnar.

Hetta sigur Tummas Jákup Thomsen, sum er 29 ára gamal og úr Norðragøtu. Hann er snikkari, og í frítíðini fæst hann við at mála og gera skulpturar.

Nógvur symbolikkur er í myndunum hjá Tummas Jákupi, og hugskotini fær hann millum annað við at lesa. Serliga um visind, science fiction og eitt nú um inkarnar. Eisini fær hann hugskot frá filmum sum hann sær.

— Í myndum mínum royni eg at visa tann óveruliga veruleikan. Tvi-støðuna, sum menniskjuni eru í, og hvussu vit verða háláði í allar ættir.

Einsemi

Tummas Jákup sigur, at honum dæmar best at vera einsamallur tá hann málar, og ikki lata seg ávirka av øðrum.

— Kanska tí, at hetta, sum eg geri er so serligt og eg ikki kenni nakran annan, sum hevur sama stíl.

— Myndirnar hjá mær

eru rippaðar uppúr míni egnu sál, og eitt sindur órvisi. Onkur flennir eftir teimum, men eg haldi, at fólk gera hetta, tí tey ikki tora, at lata sinnið upp og skilja tær. Myndir kunnu eisini vera ræðandi.

Neyvan skúla

Tummas Jákup hevur ikki gingið á skúla fyri at læra at útrykkja seg á løriftinum. Og hann ivast eisini

í um hann fer at gera tað. — Eg eri lættur at ávirka og eitt sindur bangin fyri, at missa mín máta at útrykkja meg uppá soleiðis, at eg ikki fái tað fram, sum eg ætli mær, sigur Tummas Jákup.

Á framsýningini hevur hann teikningar, málningar og skulpturar.